..., seu oratio de poenitentia.
Cracoviae 1623.

Toż samo wydrukowane przy
Quaestio de Causis, 1622.

COLLYRIVM,
SEV
ORATIO
De Pœnitentia,

Post initium Quadragesimæ in supplicationibus Academicis ad S. ANNÆ *Anno Dñi, 1623.*

A M. SIMONE HALICIO,
S. Theol: Profeß.

HABITA.

ALtitudo diuitiarum bonitatis, & misericordiæ Dei, proponitur hoc sacratissimo tempore in medio Ecclesiæ, nostro ex peccatis dolori & erubescentiæ. Accurrimus vndiq; læsæ maiestatis conscij cum gentili Chananæa, vt vnicam quisque suam filiam, animam scilicet pretiosissimam, à grauissima ac periculosissima liberet Dæmonij vexatione. Prope exitium est in vnius tyranni rabiem incidere: quod si duo immanitatis portenta, in nostram

coiuerint perditionem, ne latum vnguem abſumus à morte probroſiſsima. Circumuenti ſumus à peccato, proditi à carne Stygio Phalaridi: quæ nobis reliqua ſpes, ſi in manu potenti, ſi in brachio excelſo, & in miſerationibus multis Domini noſtri, à crudeliſsima tyrannorum ſeruitute, in priſtinam non vindicamur libertatem. Ponite in oculis mentium veſtrarum miſeræ iſtius filiæ, matrem miſerrimam, quæ hodie acrioribus dolorũ ſtimulis exagitata, importune aſtat, inſtat, circumſtat, obſecrat, implorat miſericordiam filij Dauid. Spectaculum eſt horrendum & peracerbum, videre ſubinde oculorum tranſuerſionem, manus diſtortas, capillum ſolutum, oris deformitatem, recentem in horas ex nouo vulnere ſanguinem, quid multis? viuum ac monſtroſum cadauer. Stupet præ dolore ferè iam exanimis mater, nec alium inuenit leuationi ſuæ modum, niſi vt vehementius ad Dominum cum tribularetur clamitaret. *Miſerere mei fili Dauid.* Is eſt peccati fructus, ea eſt fœderati illius focij tractatio, vexare, torquere, vaſtare, probris, doloribus, funeribus ſempiternis, noſtrum genus. Et peccatum & Diabolus ab initio fuêre homicidæ. Nos quidem olim ex hac tenebrarum poteſtate liberati, genus electum, regale ſacerdotium, populus acquiſitionis, filij Dei dicebamur, ſed heu ſeu infirmitatem, ſeu ſtultitiam noſtram, poſt guſtum doni cæleſtis, poſt participationem Spiritus S. in veteres tenebras recidimus. Abijmus á benigniſsimo patre, in longinquam regionem, ſublata precioſiſsimâ iuſtificationis ſubſtantiâ, quique ad diui-

tem

tem mensam sedentes croceis nutriebamur, ad porcorum siliquas nos nostrâ deiecimus prodigalitate. Quid iam ceruicibus nostris impendet, nisi consummatio in combustionem. Obuerberat nostras aures illa terribilis comminatio: Melius erat viam iustitiæ non agnouisse, quàm post agnitionem retrouertisse. Retrouertimus nos cum Chananeide, oculis à Deo ad creaturas transuersis, fastidio rerum spiritualium, quasi spumanti ore vultum Christiani hominis fædauimus, manus in vltionem, cupiditatem, iniustitiam distorsimus, integritatem conscientiæ nouis interdum casibus vulnerauimus. Et pudet nos clamare cum matre nostra Ecclesia pro nobis ipsis ad filium Dauid? Clamemus, nec desinamus donec exaudiat Dominus. Audiet ille benignissimus, & loquetur nobis verbum consolationis, cognoscamus modò miseriã nostram, & ex præscripto Domini inungamus ægritudinem oculorum collyrio. Agnitæ & confessæ miseriæ, parata est semper misericordia. Quænam inquies ista miseria? Lumen oculorum nostrorum non est nobiscum, spiritualiter cernendi facultatem peccatis nostris obscurauimus, aut forte extinximus. timor & tremor venerunt super nos, ingemiscimus contecti peccatorum tenebris. Hoc ego malum duce Deo breuiter inprimis demonstro, mox ad tollendam eius grauitatem collyrium ex apotheca diuina facio. Erit nobis credo salutare, si prostrati in conspectu Domini, culpas nostras deprecati fuerimus, per solennẽ istius temporis Antiphonam. Emendemus, &c.

EST quod nobis ſapientia veterum, ſiue in vmbris, ſiue in Rerumpublicarum luce propagata inuideat: vtraq; enim inani oblectationis titillatione decepta, vix quid verè pulchrum ac iucundum ſit, à longe potuit aſpicere. Vtique rerum naturalium inſpectores, dicerem aliquo modo ſupra hæc quæ videntur aſcendiſſe, politicorum induſtriæ omnis perijt labor, & contentio. Illi enim á ſpecie creaturarum in pulchritudinem Creatoris, licet imbecillo naturæ lumine ferrentur, venerandum tamen docuerunt: horum gloriæ ſummus apex, fuit in vmbris, & lineamentis pulchritudinis, quaſi ipſiſsima pulchritudine conquieſcere. Non repeto veterum ciuilium in conſectandis vanitatibus, in quærendis mendacijs, perditam operam & diligentiam: non enim & noſtra pſeudopoliticorum turba diſsimiles habet cogitationes & ſtudiâ. Flexit ſe fortè ad hominem externum & eius fabricam elegantiſsimam: hic conſtitit, hic ſtupet, huc omnem confert iucunditatem & deſiderium. Quanta cæcitas animi, qui ſtupor ingeniorum, non in futurum decus, non ad immortalitatem proſpicere: ſed quid ventri, quid oſtentationi, quid cupiditati, quid auræ populari ſeruiat? Nec in Sophorum grandi, *Noſce te ipſum*, magna eſt philoſohia. Simul enim ac ſe ad intuendum hominis auguſtioris faciem, cum inſipiente ſua ſapientia verterunt, ſubito vt veſpertiliones, à luce veritatis inacceſsibili perculſi, in tenebras diſperſi ſunt. Nobis hæc diuinæ gratiæ lux ſeruabatur, qui in admirabile Chriſtianæ dignitatis lumen, non ex operibus

noſtris,

noſtris, ſed ex miſericordia ſingulari liberatoris noſtri, vocati ſumus. Ille cum eſſet vnigenitus Patris, deſcendens in terram, in ſimilitudinem carnis peccati, enarrauit nobis altiſsima ſuarum inuentionum myſteria, & cum libertate à peccatis, beneficiorum præſtantiſsimorum in nos effudit vbertatem. Eo doctore ſuper omnes ſenes intelligere, ſuper omnes prioris ſæculi docentes ſapere incæpimus, quia lucernam pedibus noſtris dedit verbũ ſuum. Narrabat & doctior antiquitas, de interiori homine multas fabulationes, ſed non erat teſtimonium Domini fidele, ſapientiam præſtans paruulis; iactabat Synagoga legis diuinæ cognitionem, ſed non conuertebat animas, non ſanabat detectas infirmitates. A Chriſto primùm didicimus, quantum diſtet vetus Adam à nouo, terrenus homo à cæleſti, corpus iuſtitiæ, à corpore peccati, quando ex veris participibus diuinitatis, ex primitijs Spiritus Sancti, audiebatur verbum illud bonum, *Viuo ego, iam non ego, ſed viuit in me Chriſtus.* Vtinam verò felix hoc verbum nunquam ex ore noſtro dimiſiſſemus, ſed vt eſt ingenium hominum, ecce in repentinam ex inſolenti triumpho recidimus miſeriam. Vt enim quod erat officij noſtri, de die in diem renouare interiorem hominem negleximus, à Sathana circumuenti, & ab eius inſtrumento carne noſtra faſcinati, redijmus in veterem, cæcum, pauperem, nudum, miſerabilem. Hoc verò grauius malum quod cæcitatem inter iucunda, miſeriam inter diuitias numeremus. Sed fallimur turpiſsimè! nam non degeneres in acumine iudicij, à progenitoribus no-

ſtris, hæredes quoq; calamitatum ab ipſis relictarum efficimur. Iudicant illi ex vno curioſiori aſpectu delectabile lignum, inq; illud maiori feruntur impetu, ideo optata excidunt ſcientia, malorum autem cumulis, vnde ſperabant voluptatem operiuntur. Sic & nos, quoties nos vertimus cum noſtra curioſitate, ad fruendum ijs quæ ſenſui pulchra atq; iucunda videntur, tum maximè ſtupemus, vulneramur, deficimus, obſcuramur. Aiunt Medici periculoſiſsimam eſſe oculorum ægritudinem, ſi potentia viſiua in ſe retenta, neq; foras exeat, neque cum lumine externas imagines recipiat, propter indurationẽ, aut oppilationem humorum, vel tunicarum: deſperatur & ſpiritualis oculi facultas, ſi nihil prorſus lucis à cælo prouenientis recipit, neq; ſe mouet ad ſpeculandum, vel recipiendum proprias imagines, lucro, ventoſitate, voluptate incraſſata. Tales olim tenebras circumferebant illi cætus idololatrarum, quos iuſſu Dei Ezechiel per foramina ſpectabat, in templo Salamonis, Solem, Venerem, beſtias adorantes, quaſi id non videret Dominus. Vidit, & profundiſsimam foueam, cæcitati eorum præparauit. Scio cuiq; ſuum idolum eſſe quod impenſius amat, ſcio difficile reperiri hominem, qui totus ſit ex Deo, cum Deo, in Deum, ſine affectu ad creaturam: non tamen audeo cogitare aliquem in Chriſtianis ita miſerabilem reperiri, cui nec vnus cum Polyphemo ſit in fronte oculus. Inflammatio, turbatio, ſuffuſio, tuberculi, maculæ, debilitates, quem noſtrum non exagitant? qui cum igne deuorante æſtuantis concupiſcentiæ habitamus, quorũ

ſunt

ſunt intus pugnæ, foris timores. Factum quid bene, ſubito noxius humor vaniſsimæ laudis affluit: erratum eſt, ſuffundimur. Multi ſtrabonum inſtar, cælum & terram ſpectamus, plures maioribus ludimur imaginibus, quam res ipſæ ſunt, quod non terſis vtamur ſpecillis ad videndum, vel maculatam circumferamus pupillam. Non promittimus lumen corpori, ſi oculus exulcerat oculum, ſi pupilla eſt in periculo, ſi facultas cernendi proſtrata, ſi medium, ſi proportio, inter obiectum & potentiam ſublata eſt. Et ſpiritualis oculus, ſuos habet humores, ſuaſq; tunicellas, quibus in videndo perficitur, cor purum, conſcientiam bonam, charitatem non fictam. Lucidiſsimi ſunt iſti humores, qui manſuetudine, integritate, miſericordia conteguntur, ſplendet inſtar pupillæ, in rectam porrecta intentio lineam, quæ nullis imaginum ſimulachris decipitur, aut inflectitur à vero bono, medium eſt gratia, proportio meritum, obiectum ſalus. Oculus iſte corporis, inſignem ſapientiam ſui artificis oſtentat, quod in loco excelſiore, quaſi in quadam ſpecula, ad dirigendas cæterarum partium functiones reſideat: magni æſtimatur, & quia maximè neceſſarius, & quod ſemel amiſsi nulla eſt recuperatio. Excuſſerat quondam furor Adriani cuidam ſeruulo oculum, vtq; deferbuit tyrannus, factum dolet, vult furorem ſuum vlciſci, quærit optionem talionis. Reſpondet exoculatus, oculum volo à capite auulſum: quaſi diceret, tanti damnum æſtimò, vt nihil in vicem reponas, niſi oculum reponas. Oculus renouatæ mentis noſtræ, opus eſt multo magnificen-

tius! index enim est multo illustrioris sapientiæ, quâ Deus perdidit sapientiam sapientum huius sæculi. Oculus iste noster, fide Christi alijsq; gratijs illustratus, non solo verbo constitit vt hic corporis, sed multis plagis, vulneribus, contumelijs, crudelissima deniq; morte filij Dei. Cogitate quantum sit beneficium, spiritualem hanc videndi aciem consequi, quis dolor, & quanta iactura eandem amittere. Nos verò rem tam pretiosissimam, par oculorum spiritualium, Iustitiam, & veritatem, per Iesum Christum nobis donatam, nihili ducimus, quasi gratia, nō gratia, sed debitum quoddam esset; mortuam fidem, sepultum & obscuratum iudicium, sæpe circumferimus, in tenebris, quasi nunquam fuissemus filij lucis, ambulamus. Est fateor difficile etiam religiosa corda (vt inquit S. Leo) mundano puluere non sordescere, sed vulneris periculum, excitante nos & cooperante nobiscum auxilio diuino, effugere non est difficile. Impegimus fortè grauiùs, medicinam celerrimè quæramus, antequam cōsuetudo saniem colligat, ne fortè subitò præoccupati die mortis, quæramus spacium pænitentiæ, & inuenire non possimus. Discamus ab ijs, qui serpentibus, viperis, cæterisq; bestijs conuiuunt, primo statim tempore præsentissimis antidotis repellere venena peccati. Si volumus in ignea tela nequissimi armari, si oculum inter tot pestes, & monstra obiectorum, à labe, à contagione, à vulnere, integrum seruare. Velle certe debemus, si ex vno intuitu oculorum, mors, & vita oriuntur. Aperiam ego secretum medicorum præstantissimi. Fernelium credo

cogitatis

cogitatis,aut Saxoniam, aut Aquapendentem, vel ex veteribus Galenum, Hypocratem, Auicenam, & ſimiles? neminem horum cogito, qui profeſsi curationum ſcientiam, ſe ipſos curare non poſſunt. Illum dico, qui proteſtatur ſe habere poteſtatem ponendi animam, & rurſus ſumendi eam: qui ex omnium noſtrum morte glorioſiſsimè triumphauit, qui crucifixus ex infirmitate, viuit ex virtute Dei: qui vocat ea, quæ non ſunt, tanquam ea quæ ſunt, quiq; ſolus docere poteſt homines ſcientiam. Is ille medicus eſt, qui in perſona Samaritani deſcendens, per hanc viam vitæ noſtræ, ſpoliatum, cæſum, à latronibus miſerum hominem, oleo & vino miſericordiæ, atq; iuſtitiæ ſuæ recreatum collegit, & in hoſpitio militantis Eccleſiæ, ſecuriſsimè collocauit. Is inquam ſapientiſsimus, clementiſsimus Dominus noſter, Ieſus Chriſtus, per Ioannem, in Apocalypſi Epiſcopo cuidam depoſitæ, & deſperatæ ægritudinis ſuadet, vt ſi ſe diuitem, perſpicacem, ſi ornatum eſſe cupiat, collyrio iniungat oculos ſuos. Horret quis acrimoniam & mordacitatem collyrij? non meminit is vulnus vulnere ſanari, parumq; valere ad ſanitatē in quo nihil fuerit amaritudinis. Non nego fore aliquid cum noſtro collyrio moleſtiæ, ſed precium, virtus, & vſus ſuperior eſt, ōmi moleſtiarum difficultate. Non enim ex vſitatis pharmacorum pulueribus, non ex tranſmarinis herbis, ſed ex metallis precioſiſsimis, ex ſupra mundanis hortis colligitur. Aurum puriſsimum, cryſtallus ſplendidiſsima, ſpiritus viuaciſsimus, non chymica arte, aut experientia in vitrum raptus: ſe dè ſurſum

à Patre luminum, donatus fragilitati nostræ. Oculus terræ sal politissimum, in hanc quoq; veniunt vnctionem, & hæc omnia & singula ex alieno orbe. Satis pretij habet ex se aurum, & quæ commemorauimus: multo tamen pluris censentur ea, quorum sunt symbola & notæ. Quid enim conferas cum diuinis virtutibus, quæ omnem valorem auri, & topazij superant? Vnius charitatis pondus quantum est, cui celebrandæ nec hominum, nec Angelorum linguæ sufficiunt, quæq; non orbis terrarum amplissimis spacijs, non deniq; felicissimis beatorum sedibus coarctatur. Qualis enim & quantus Deus, tanta & charitas est, quia Deus charitas est. Aurum est charitas, inter alia virtutum metalla, & aurum ignitum, quia & continuo ascensu suo in supera, nobilitatem: & superfluorũ consumptione, præstantem virtutem suam probat. Non potest pauper aut miserabilis esse, qui hoc auro abundat. Quapropter ad collyrium hoc faciendum, inprimis suadetur ægerrimo Episcopo, vt emat sibi aurum ignitum, Crystallum dico, timorem Domini, quem sicut buccellas crystalli, accipimus è cælo demissum, vt æstu concupiscentiarum represso, puritate niteamus. Faciem frigoris huius crystalli, quæ ignis inordinati flãma sustinebit? est verò ob puritatem intentionis, qua homo in Deum cõuertitur, valde accommodatus timor Domini, ad recipiendum lumen gratiæ. Qui timent Dominum, (inquit sapiens) præparabunt corda sua, & in conspectu eius sanctificabunt animas suas. Non est sine vitali spiritu hoc collyrium. Quis iste erit? quem nobis ipse fons vitæ lu-

culen-

culentiſsimè commendauit, cum altiore voce clamitaret, in maximis concionibus populorum? Diſcite à me quia mitis ſum & humilis corde. Multum habet de ſpiritu, & de ſpiritu viuaciſsimo, ſancta humilitas: nam & in omnem partem mouetur facillime, & cuiuſuis gratiæ ſuſcipiendæ aptiſsima eſt: vtq; ſe probet eſſe ſpiritum, qui à mortalibus non conſpicitur, in maximam virtutum lucem excreſcens, non vult à quoquam videri. Simul enim vt irrepſit aliqua in ſublimem locum vanitas, perit omnis dignitas, quam non fucatam ſola habet humilitas. Accedit denique noſtræ vnctioni, ſal coronantis omnia perſeuerantiæ. Cum terræ grauitate plurimam habet cognationem firma in propoſito permanſio, vtque ſal ſiccitate ſua condimentum affert ciborum, ſic perſeuerantia decus eſt humanarum actionum: arcet ſal putredinem carnium, non patitur ſancta perſeuerantia, carnalium deſideriorum corruptionem. Habemus excellentiſsimas noſtrorum ſimplicium qualitates, inſpiciamus oculorum ægritudinem, eiuſque cauſas propiores: conferamus ſingularem vim & efficatiam alterabilium: credite mihi ſi ars, vſus, diligentia, & moderatio horum omnium acceſſerit, nullum fore tantum ſpiritualis oculi periculum, quod non poſsit à nobis præcipi aut profligari. Quod frigus ineptitudinis, charitatis feruori reſiſtet? quæ inflammatio, aut lippitudo, cum timore iudiciorum Dei cohærebit? quæ humiditas terrenarum affectionum, abſorbebit vitalem ſpiritum profundiſsimæ humilitatis? quæ

denique tentationum procellæ, concutere poterunt ſalem perſeuerantiæ, in reconditiſsimis Dei conſilijs, atq; miſericordijs firmatum? Atq; cum cæteræ medicantium vires ſatis habeant morbum repellere, hæc noſtra ſingula aliquid inſuper progenerant & ſalutare, & ſingulare: qua ex vetuſtate in nouitatem, cum quodam incremento tranſeamus. Nam ex auri calore naſcitur generoſiſsimi cordis dilatatio, ſpiritualis humor, iudicij de rebus omnibus affert claritatem: Spiritualis enim (inquit Apoſtolus) omnia iudicat. Cryſtallinum frigus ex profligato tumore inanis gloriæ, gignit albedinem caſtitatis, veluti lilium pulcherrimum. Salis ſiccitas, purificat ſuffuſiones, proportionem oculorum, ad rem videndam reſtituit, & ſalutarem in penetrandis cæleſtibus tribuit agilitatem. Præclara inquies medicina, ſed in temperie diuerſarum qualitatum facilis & is periculoſiſſimus error. Eſt quod metuas, nam & ſpiritualibus medicis regula, & princeps parandarum virtutum eſt diſcretio. Sunt etiam hîc libræ, eſt & ponderum ſymmetria, ab illo exemplari petita: quod Chriſtus pro peccatis noſtris, ex rigore iuſtitiæ, Patri ſatisfaciens, ſuſtulit in ligno. Supra iacentem lineam, ſurgens de medio in altum radius, facit æquilibrium: iacentis lineæ extrema, libras demittunt, radius ſupra eminens, indicat ponderis iuſtitiam. Honor & amor Dei, faciunt noſtrum æquilibrium, in cruce Chriſti. Iacens linea eſt amoris latitudo, quam nobis filius Dei, in ligno exhibuit: ſurgens è medio in altum radius, honor eſt crucis, quæ Deum homini

mini vnitum ſuſtinuit. Veritas, & iudicium, ex hoc æquilibrio pendent, receptoria ingredientium noſtri collyrij: in veritatis libram, charitatis aurum depone, vt ex cordis puritate, feraris in amorem tuum Deum; verbum pondus tuum, quia quantum eum diligis, tantus es. At iudicij libram, timorem & perſeuerantiam colloca, ſed perſeuerantiæ ſal, duplo cryſtallum & ſpiritum ſuperet: eſt enim pondus iuſtiſsimum, exquò cernitur & ipſius charitatis adæquatio. Iam ſic temperie ordinatâ, diuina hæc ſimplicia, effunde in menſam patientiæ, quam Deus parauit amicis, in conſpectu ſuo, aduerſus eorum tribulatores: tunde omnia ſimul piſtillo duriſsimæ mortificationis, idque tantò tempore, donec ſingula benè contrita, & emollita coeant in maſſam iuſtitiæ. Dictum eſt enim. Niſi facta carnis mortificaueritis, moriemini. Sed nondum liniendo apta erit medicina, niſi fuderis oleum de ſuper; non peccatoris, quo non impinguatur caput Domini, ſed lætitiæ & exultationis, quod conuertit planctum, in gaudium. Ferendum eſt animo æquiſsimo, imo ſereniſsimo quicquid euenerit: quia ſic Dominus, quoſcunque recipit in filios, affligere ſolet. Vis præterea in oculos cæleſtem inducere colorem, ad ornamentum, ſic formatum corpus iuſtitiæ, conſperge lactis dulci candore, innocenti doctrinæ diuinæ puritate, & doctâ ex alto vitæ innocentiâ. Hæc enim permiſta, admirabilem gratiam pariunt, in oculo ſpirituali, ſitq; vt ex oculi candore totum illuminetur corpus. Habes collyrium: iunge

(vt inquit Christus) oculos: habes modum redeundi ad gratiam, ex ipsius Domini præscripto, vtere, age pænitentiam, vt ipse explicat per Prophetam suum, æmulare charismata meliora, currens iam post odorem vnguentorum dilecti tui. Crede mihi, vnctio ista præter sanitatis beneficium, maximè intellectum nostrum illuminabit: vt gloriam Christi speculantes, à clarirate in claritatem progrediamur, tanquam transformati à Domini Spiritu. Non erit, cur ex sollicitiori mandatorum Dei obseruatione, timeamus aliquam in scientijs iacturam: scientia enim quæ propter virtutem (vt inquit Bonauen.) contemnitur, per virtutem acquiritur. Vngit te alius, tu vngeris, proijcit ille oculos in te cognitionis, tu oculum subijce credulitatis. Non time nuditatem, non miseriam, non cæcitatem, non similia probra, non amplius dicetur tibi, Nescis quia tu miser es, & miserabilis, & cæcus: at in omni verbo, in omni scientia, in omni gratia, diues factus gloriaberis in eo, ex cuius vulneribus, totum hoc nostrum profluxit collyrium, qui factus est nobis sapientia à Deo, & sanctificatio, & redemptio, & lumen in tenebris ad dirigendos pedes nostros, in lucidissima via mandatorum suorum. Quoniam igitur aduenerunt nobis dies pænitentiæ, ad redimenda pecata, ad saluandas animas, ad auertendam cæcitatem miserabilem, ad consequendam lucem, ex gratia Dei orientem, humiliemur in conspectu Dei, dicentes cum Propheta. *Ecce sicut oculi seruorum, in manibus dominorum suorum, sicut oculi*

ancillæ

ancillæ, in manibus dominæ ſuæ, ita oculi noſtri ad te, donec miſerearis noſtri. Fatemur nos eſſe catellos, cum Chananeide indignos menſa tua, quia nomen ſanctum tuum irritauimus, ſceleribus noſtris: ſed tu Domine qui voluiſti propter nos eſſe filius Dauid, recordare bonitatis tuæ, & miſerere, quia multum repleti ſumus deſpectione. Mitte de alto precioſum hoc collyrium ſacræ pænitentiæ, applica ipſe digitis miſericordiſsimæ pietatis oculis noſtris, vt ſciſsâ caligine, & nubeculis, effundamus perſalutares lachrymas, omnem humorem noxium, & lumen gratiarum tuarum capiamus. Contere laqueum venatoris Diaboli, deijce potenti dextera tua, graue iugum peccati: fac vt à timore tuo, nouum concipiamus ſpiritum humilitatis, dilectionis, conſtantis propoſiti, in quærenda & perficienda ſanctificatione noſtra, iuxta beneplacitum tuum. Audi vocem & gemitum columbæ tuæ, ſponſæ tuæ, Eccleſiæ tuæ, pro nobis deprecantis, & mentes noſtras illuſtra lumine claritatis tuæ, vt videre poſsimus, quæ agenda ſunt, & quæ recta ſunt agere valeamus, per eum, in quo, per quem, tibi placuimus Chriſtum Dominum. Cui tecum, & cum Sancto Spiritu, trino & vni Deo, ſit honor & gloria, in ſæcula ſæculorum. Amen.

D. Bernard. ſuper Cant. Serm. 30.

Hypocrates & ſequaces eius, docent animas ſaluas facere in hoc mundo: Chriſtus & eius diſcipuli perdere. Quemnam vos é duobus Magiſtris eligitis? At manifeſtum ſe facit, qui ſic diſputat, hoc oculis, hoc capiti, illud pectori vel ſtomacho nocet. Profectó vnuſquiſque quod à ſuo Magiſtro didicit, hoc in medium profert.